

26 oktober 2010

Nadat Pierre Yves en C° naar het vliegveld gebracht heeft, wordt alles in de wagen geladen en vertrekken we met Pierre als chauffeur richting Katako-Kombe. Er zijn ook twee 'aide chauffeurs' mee. Zij hebben als taak ons uit de nood te helpen bij wat voor problemen dan ook: bijvoorbeeld bomen die in de weg liggen verwijderen, de auto uitgraven als hij vastgelopen is, enzovoort... Ik zal dus dit jaar de savanne overdag zien en meemaken. Het is een golvend, uitgestrekt zacht glooiend landschap met ruwe grassen, struiken, solitaire bomen en her en der ook kleinere tot grote bebossing; vandaar de benaming: beboste savanne.

De weg is veel beter dan vorig jaar. Toen had het goed geregend maar dit jaar is er sinds augustus amper regen gevallen. Op meerdere plaatsen, jammerlijk genoeg slechts over korte afstanden, wordt de weg verbeterd en verbreed. De werken zouden door de staat Congo en de EU gesubsidieerd zijn. Heel regelmatig zien we de grootbloemige orchidee *Eulophia cucullata*. De bloemstengel van deze terrestrisch groeiende orchidee wordt één meter hoog en draagt meerdere roze bloemen. De planten staan meestal solitair of in kleine groepjes van niet meer dan zes, zeven planten. Dat is opmerkelijk. Op één plaats echter zien we een ware *Eulophia cucullata*-stad. Daar bloeien meer dan tweehonderd planten tamelijk dicht bijeen op een oppervlakte van ruw geschat niet meer dan honderd vierkante meter. Uiteraard neem ik heel wat foto's van dit bloemenspektakel.

De trip door de savanne is heel goed geschikt om mijn cameraatje verder te testen en ermee te leren werken. Ik denk dat het de moeite kan zijn om de savanne rijdend te filmen. Dat zal sterk bewegende beelden opleveren die misschien wel

een pijniging voor het oog kunnen zijn. Ze zullen de kijker in elk geval een idee geven van de soms extreem hobbelige staat van de wegen. Onderweg zijn drie artiesten op stap. Een van hen, de zanger veronderstel ik, draagt een zelfgemaakte gitaar. Een andere heeft een 'saka' bij zich. Dat is een uit vlechtwerk bestaand ramelaartje dat wat op een 'sacoché' lijkt. Het is de ritmesectie van het primitieve orkest. Ik vraag hen voor mij een liedje te zingen terwijl ik film, met geluidsopname: mooi! Na hun 'optreden' geeft ik hen 500 franc Congolais, hun artiestenloon, dat is iets meer dan \$0,50. Ze zijn tevreden, ik ook. In het moeras van Djongo ontdek ik een *Eulophia*-soort die nieuw is voor mij. Uiteraard neem ik ook wat foto's en pluk twee bloemen voor mijn alcoholherbarium thuis.

Eulophia sp.
in het moeras van Djongo

In het ananasdorp Owele zijn er bijna geen ananassen meer te koop. De werklieden die aan de wegen bezig zijn hebben bijna alles opgekocht. Het is vermoedelijk hun enige voedsel voor overdag én een wonderbaarlijke dorstlesser die zonder problemen de concurrentie kan aangaan met een verse, koel pint. Die ananassen van hier zijn trouwens onovertroffen groot, smakelijk en zéér sappig; een ware lekkernij. Wij hebben dus een beetje pech want we kunnen er slechts een drietal kopen. De rit door het meer dan drie kilometer lange dorp Ovungu doen we drie keer. Eén keer heen, langzaam, om te filmen, één keer terug om het 'centre de santé' kort te bezoeken (het BDOM heeft het gerehabiliteerd maar daar is niets meer

van te zien, de bevallingskamer lijkt wel een stal) en wat foto's te nemen en dan nog een keer om onze weg verder te zetten. Yves vindt Ovungu het mooiste dorp ter wereld. Hij heeft al heel wat mooie dorpen gezien in de wereld, dus heeft hij referenties. Toch vind ik dat hij wat overdrijft. Desalniettemin is Ovungu een héél mooi en langgerekt dorp. Langs weerskanten van de brede weg, een laan eigenlijk, staan prachtige palm-bomen. Rond de mooie hutten is geveegd, er zijn mooie omheiningen, er is beplanting... De bevolking is nieuwsgierig, enthousiast en de kinderen lopen juichend en wuivend met ons mee. Wij rijden langzaam, zij hebben een heel goede fysieke conditie.

Het mooiste dorp ter wereld...

De kloof van vorig jaar (zie Diwamba) is opgekuist, de weg is er relatief goed bereikbaar en stukken beter alleszins dan vorig jaar. Alleen het begin van de afdaling is heel moeilijk te berijden. Het lijkt me nuttig de doortocht op beeld te zetten.

Om 15u. komen we in Katako-Kombe aan. We zullen bij Lucien (geneesheer directeur van het ziekenhuis) en Gislaine logeren. Yves en Mieke hebben de rondgang van het ziekenhuis al achter de rug. Mieke vertelt dat de weg van Dinglele, waar ze geland zijn, zeer slecht is. De brug over de rivier is in heel slechte staat. Bij hun aankomst hier werden ze feestelijk onthaald. Het was wel niet zo uitbundig als in 2008 maar het was toch heel aangenaam met toespraken en gezang van de schoolkinderen. Nadat we onze kamers ingenomen hebben, ons echt installeren zal voor later zijn, gaan we, Pierre en ik, aan tafel voor een lekker middagmaal (kip, rijst, maniokblaren en water). Mieke en Yves hebben hun middagmaal al enkele uren achter de rug.

Na de maaltijd overleg ik met King wat we de volgende dagen zullen doen. Hij probeert op alle mogelijke manieren mij ervan te overtuigen dat hij een goede elektricien is. Dat kan wel zijn, de volgende dagen zal dat wel blijken. Ik laat hem 'tateren' en let er goed op dat heel duidelijk overkomt en begrepen wordt wat we de volgende dagen te doen hebben. Daarna gaan we op zoek naar de twee aircotoestellen die vorig jaar per vliegtuig met ons meegekomen zijn: waar zouden die zich bevinden? We maken van onze zoektocht gebruik om alle gebouwen van de campus eens binnen te glippen en wat rond te kijken. Die aircos? Wel, we vinden ze niet. Het probleem van de sleutels, weet je wel? Papa Vic, die de 'conservator' is van de depots en dus de sleutels heeft, is al naar huis. Haha! Hier is het Congolese probleem van de sleutels weer. "Ja, maar, we willen vandaag nog voor het donker is

in alle depots rondgekeken hebben!" Na wat 'vijven en zessen' wordt papa Vic met de motor afgehaald. In een van de depots vinden we de twee aircos. Ze zitten nog in hun originele verpakking en de tige filté, die ik vorig jaar meegebracht heb om ze aan de muur te bevestigen, zit ook nog in de verpakking. Dat is dus prima maar onmiddellijk, wat ik al vreesde, zien we wat er nog ontbreekt: koperen buizen om de twee elementen van elke aircos met mekaar te verbinden (hierdoor zal de freon voor de afkoeling circuleren), de freon en enkele elektrische kabels. Om de juiste lengtes van de buizen en de kabels te kennen gaan we in het OK wat metingen doen want daar moeten die twee aircos komen. King beweert dat hij die kan installeren als hij alle daarvoor nodige materialen heeft. Samen maken we een bestellijst op die ik morgen zal doorbellen of -mailen naar Berty in Kinshasa. Het is ondertussen al donker geworden. We hadden geen tijd om de zonsondergang te bewonderen. In het naar huis gaan zien we een indrukwekkende sterrenhemel die de donkerder dan donkere nacht overspant.

Tijdens het avondmaal meldt Yves dat we morgen naar Kiete en Shinga II zullen rijden. Bij een biertje overleg ik met King wat hij morgen kan doen terwijl wij weg zijn: operatielamp repareren, sterilisatielokaal bekijken, idem RX-lokaal en hier en daar wat rondneuzen, kwestie van zijn weg te vinden. Daarna bekijken we nog wat foto's van vorig jaar die ik op CD meegebracht heb.